

Arrest

nr. 226 424 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELENOVIC, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, wordt op 28 mei 2019 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf transitmigratie opgesteld.

Op 28 mei 2019 wordt een poging ondernomen om verzoeker te horen maar het gehoorverslag vermeldt: “*Geen communicatie mogelijk door taalbarrière*”.

Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: T.N.

geboortedatum: (...)1988

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV K0.55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie.)

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voorvrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV KO,55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie.)

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV K0.55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie). Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 28/05/2019 door de politiezone Grensleie in het vietnamese.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RW kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 222 576 van 12 juni 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

Op 29 mei 2019 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord met een tolk. Hij verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen gaan om zijn familie te zoeken.

Op 12 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot vaststelling van de grens. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 234 009.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 14 juni 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 24 juni 2019.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot terugleiding die besloten ligt in de thans bestreden bijlage 13septiesL en die verwijst naar de toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, vervangen werd door de beslissing van 12 juni 2019 tot vaststelling van de grens, die eveneens verwijst naar de toepassing van de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet anders dan besloten worden dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die ingebed ligt in de thans bestreden bijlage 13septiesL, minstens impliciet door het bevoegde bestuur werd opgeheven op 12 juni 2019. Het heeft immers geen zin dat op een verzoekende partij tegelijkertijd een beslissing van toepassing is die stelt dat de grens waarnaar teruggeleid wordt, nog moet bepaald worden en een beslissing die stelt dat de verzoekende partij onverwijld naar Vietnam moet teruggeleid worden. Ter terechtzitting uiten de partijen geen kritiek op deze vaststelling.

Het beroep is slechts ontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op het in de bestreden bijlage 13septiesL vervatte bevel om het grondgebied te verlaten, waarnaar verder ook wordt verwezen als “de bestreden beslissing”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 3 EVRM;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGPLICHT;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een onderzoek werd gevoerd naar de rechten van de verzoeker op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument en een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Er werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Vietnam. In concreto vreest verzoeker de Vietnamese overheid door het onvrije en onderdrukkende regime.

3.1.1. Juridisch kader

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikel 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296).

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat ‘Bijlages 13septies’, zoals de bestreden beslissing uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Uw Raad herhaalde dit in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018). In ditzelfde arrest verwees uw Raad naar het arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 van de Raad van State waarin de RvS oordeelde dat de verwerende partij “bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 EVRM.” (arrest RvS nr. 241 623 van 29 mei 2018).

Bovendien meende uw Raad in dit arrest dat uit een gebrek aan onderzoek naar artikel 3 EVRM leidt dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

“De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad

kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel van het 3 EVRM op het eerste gezicht geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Naast de vaststelling dat de Raad van State ook recent geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 dat de verwerende partij "bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling(..)" en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts in extremis bij de tenuitvoerlegging ervan, in casu ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waarvan de tenuitvoerlegging imminent is daar zij met het oog hierop vastgehouden wordt zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 om haar standpunt kracht bij te zetten. Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij het treffen van de thans bestreden beslissing geen onderzoek had moeten verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM." (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018, verzoeker zet vet)

Daarom is het des te opvallender dat verwerende partij in de bestreden beslissing dergelijk onderzoek niet heeft uitgevoerd.

In hoofde van verzoeker zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.

3.1.2. Schending artikel 3 EVRM

Verzoeker vreest de Vietnamese overheid. De autoriteiten hebben een streng onderdrukingsbeleid geïnstalleerd dat de burgers hun politieke en burgerlijke rechten ontnemt. Via vergaande censuur en harde bestraffing tracht het zijn burgers hun stem te ontnemen.

Vietnam's appalling human rights record worsened in 2018 as the government imprisoned dissidents for longer prison terms, sanctioned thugs to attack rights defenders, and passed draconian laws that further threaten freedom of expression. The Communist Party of Vietnam monopolizes power through the government, controls all major political and social organizations, and punishes people who dare to criticize or challenge its rule. Basic civil and political rights including freedom of expression, association, and peaceful public assembly are severely restricted. Independent media is not allowed as the government controls TV, radio, newspapers, and other publications. Vietnam prohibits the formation of independent labor unions, political associations, and human rights organizations. Police frequently use excessive force to disperse peaceful public protests that criticize the government. Activists questioning government policies or projects, or seeking to defend local resources or land, face daily harassment, intrusive surveillance, house arrest, travel bans, arbitrary detention, and interrogation. Thugs, apparently collaborating with police, have increasingly launched physical attacks against activists with impunity. (...) The Vietnamese government continues to prohibit independent or privately owned media outlets from operating. It exerts strict control over radio and TV stations and printed publications. Criminal penalties apply to those who disseminate materials deemed to oppose the government, threaten national security, or promote "reactionary" ideas. Authorities block access to politically sensitive websites, frequently shut down blogs, and require internet service providers to remove content or social media accounts deemed politically unacceptable." (stuk 3, Human Rights Watch, Vietnam – Events of 2018, te consulteren op: <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/vietnam>, verzoeker zet vet)

Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig aangehouden te worden en veroordeeld te worden volgens een strenge, maar zeer dubbelzinnige strafwet.

“Vietnam frequently used vaguely worded penal code provisions during the year to crack down on dissent, including “carrying out activities that aim to overthrow the people’s administration,” “undermining national great unity”, “conducting propaganda against the state,” and “abusing the rights to democracy and freedom to infringe upon the interests of the state.” Other laws, such as disrupting public order and resisting officials carrying out their public duty, are also used to repress exercise of basic civil and political liberties. (...) The crackdown on freedom of expression and criticism of government actions and policies intensified, causing scores of peaceful activists to flee the country. Reports continued of torture and other ill-treatment, including beatings and other assaults, of peaceful activists by individuals believed to be acting in collusion with security police. (...) The government did not permit independent, local human rights organizations to form or operate, nor did it tolerate attempts by organizations or individuals to criticize its human rights practices publicly. The government used a wide variety of methods to suppress domestic criticism of its human rights policies, including surveillance, detention, prosecution, and imprisonment, interference with personal communications, and limits on the exercise of the freedoms of speech, press, and assembly. The government occasionally allowed representatives of international human rights organizations to visit the country but usually strictly controlled their itineraries. (...) Vietnamese law allows the Government to detain people without charge under ‘national security’ provisions. There are credible reports of the Government arresting and detaining individuals indefinitely, with activists across the country also being subject to administrative detention or house arrest. Access to legal representation is granted inconsistently, with people held on national security charges reporting irregular access to legal counsel, or denied altogether.” (stuk 4, UK Home Office, Country Policy and Information Nota Vietnam: Opposition to the State, September 2018, p. 18-20, te consulteren op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachme nt_data/file/740184/Vietnam_-_Oppn_to_VCP_-_CPIN__v3.0__September_2018_.pdf, verzoeker zet vet)

Bij een uitzetting naar Vietnam is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoeker er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd.

Uw Raad herhaalde dit in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing een onderzoek moet doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (arrest RvV nr. 206 675 van 10 juli 2018). Uit het ontbreken van dergelijk onderzoek meent uw Raad dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RvV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

Het afwezige onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoeker wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Uit een voldoende grondig gehoor zou zonder meer de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker blijken.

Het is de plicht van verwerende partij om in dergelijk gehoor, in het bijzijn van een tolk, te voorzien alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Uit de motiveringsverplichting die verbonden is aan de correcte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volgt dat de overeenstemming van een bestuurlijke beslissing met hogere rechtsnormen dient te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt eveneens die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting die op verweerster rust overeenkomstig artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Het is duidelijk dat verweerster de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoenbaarheid met hogere rechtsnormen. De formele motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.

3.1.3. Geen enkel onderzoek naar schending artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoeker op bescherming in het licht van de artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikelen 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest RVV nr. 202 033 van 30 maart 2018 waarbij Uw Raad de schorsing van verschillende bevelen het grondgebied te verlaten heeft uitgesproken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In deze zaak werd in de bestreden beslissingen meermaals door de verwerende partij erkend dat nog een grondiger onderzoek naar de artikelen 3 en 8 EVRM diende plaats te vinden. Uw Raad was van oordeel dat een gebrek aan grondig onderzoek op het ogenblik van het nemen van een uitvoerbare beslissing een schending van artikelen 3 en 8 EVRM tot gevolg heeft.

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

(...)

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers’ ingeroepen gezinsleven en gezondheidstoestand en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissingen in de voorgaande paragrafen overwegingen bevatten met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij telkens besluit dat zij artikelen 3 en 8 van het EVRM nog grondiger dient te onderzoeken.” (stuk 3, RvV, nr. 202 033 van 30 maart 2018, in de zaak RvV 218 066/VIII, verzoeker zet vet).

Aangezien Uw Raad zelfs niet tolereert dat een ‘grondiger’ onderzoek nog na het nemen van een uitvoerbare verwijderingsbeslissing zou plaatsvinden, is het a fortiori ontoelaatbaar dat in het kader van de huidige bestreden beslissing nog geen enkele toetsing van artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verzoeker vraagt dan ook dat deze redenering ondubbelzinnig op zijn beslissing zou worden toegepast.

Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt, naast de op haar rustende motiveringsplicht het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

4.2.1. De Raad leest in het middel geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt, dat de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

4.2.2. De Raad stelt vast dat uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet ingaat op de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker betwist meer bepaald niet de vaststellingen die gemaakt werden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° (motieven om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen) en van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (motieven inzake het risico op onderduiken). Verzoeker hekelt enkel het feit dat geen land van bestemming werd bepaald noch een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM werd gevoerd.

Hoewel het onderscheiden beslissingen zijn, moet het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de thans bestreden bijlage 13septiesL samen gelezen worden met de beslissing van 12 juni 2019 tot vaststelling van de grens, waarin duidelijk het land van bestemming wordt aangeduid en waarin een onderzoek artikel 3 van het EVRM wordt gedaan. Er kan geen abstractie gemaakt worden van deze beslissing. Voor zover verzoeker kritiek uit op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de bijlage 13septiesL zelf geen land van bestemming bepaalt en zelf geen onderzoek bevat in het licht van artikel 3 van het EVRM, heeft hij geen belang meer bij dit betoog en kan dit dus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het belang bij een middel(onderdeel) moet niet enkel bestaan bij het instellen van dat beroep maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen, *quod in casu*.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET